

Postanowieniem SA w Gdańsku z dnia 20.07.2023r. sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w pkt. I w ten sposób, że w miejsce „T.” wpisać „T.”.

G., dnia 20.07.2023 Z-ca Kier. Sekret.

II Wydz. Karnego

Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

I. L.

Sygn. akt II AKa 144/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marcin Kokoszczyński

Sędziowie: SA Wojciech Andruszkiewicz

SA Dorota Rostankowska (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. - Ś. w G. A. B.

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2023 r.

sprawy

P. T., s. G., ur. (...) w G. oskarżonego z art. 197 § 1 i § 3 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt **IV K 157/19**

zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I ten sposób, że przy zastosowaniu art.60 § 1 i § 6 pkt 3 kk wymierza karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oskarżonemu P. T. uznanemu prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 czerwca 2022r. sygn. akt II AKa 408/20 za winnego popełnienia czynu z art.197 § 1 kk w zb. z art.157 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk;

zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 144/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 9 września 2020r. w sprawie IV K 157/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		P. T.	Aktualna sytuacja życiowa oskarżonego, w szczególności opiekowanie się synem, wykonywanie pracy zarobkowej, uczęszczanie na terapię.	wyjaśnienia oskarżonego	996
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	<i>P. T.</i>	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał tego rodzaju dowodów.			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	wyjaśnienia oskarżonego	Brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał tego rodzaju dowodów.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał tego rodzaju dowodów.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
---	--

	Zarzuty	
	<p>1. zastosowanie przy wyrokowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania pomimo istnienia przesłanek zastosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary.</p> <p>2. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. T. poprzez wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności wskutek niezastosowania przy ferowaniu wyroku wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Na wstępie podkreślenia wymaga, że obecnie rozpoznawana jest apelacja obrońcy oskarżonego tylko w zakresie kary wymierzonej P. T.. W pozostałej bowiem części, tj. w odniesieniu do winy i kwalifikacji prawnej czynu ostatecznie wypowiedział się już Sąd Apelacyjny w Gdańsku poprzednio rozpoznający sprawę, w wyroku z 24 czerwca 2022r., sygn. akt II AKa 408/20. Wywiedziona w sprawie na korzyść oskarżonego kasacja mocą wyroku Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2023r. w sprawie V KK 37/23 skutkowałą uchynieniem wskazanego wyroku Sądu Apelacyjnego jedynie w części dotyczącej kary, a sprawa w tym zakresie została przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku. Wyrok nabrał zatem cech tzw. prawomocności horyzontalnej. Z</p>		

tego względu Sąd Apelacyjny obecnie orzekający nie będzie w niniejszym uzasadnieniu odnosił się do podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów dotyczących winy i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, gdyż o nich już prawomocnie orzeczono, ograniczając się do zarzutów związanych z wymierzoną oskarżonemu karą.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut rażącej surowości kary orzeczonej wobec oskarżonego, w szczególności poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podkreślenia na wstępie wymaga, że kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć (*nulla poena sine iudicio*). Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej istota w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (*ultima ratio*) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa”. (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19). Wskazać również należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest bacznie, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary. Na stopień winy wpływają wszelkie okoliczności,

które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem - możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, możliwość podjęcia decyzji zachowania w zgodzie z akceptowalnymi normami oraz faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów

zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 9 maja 2002r. w sprawie II AKa 526/01 stwierdził: „Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczone kary winna zatem mieć

także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (...) Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa”. Pogląd taki znajduje potwierdzenie w ugruntowanym i zachowującym swą aktualność orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz wyroki: z 25 lutego 1981r. w sprawie V KRN 343/80, z 30 grudnia 1977r. w sprawie V KR 190/77, z 22 marca 1974r. w sprawie IV KRN 6/74, z 15 października 1982r. w sprawie IV KR 249/82) i w pełni aprobuje go Sąd odwoławczy orzekający w powyższej sprawie.

Innymi słowy, orzekana kara tylko wówczas osiągnie stawiane przed nią cele, w tym cel w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej, gdy zostanie ona ukształtowana zgodnie z tzw. dyrektywą sprawiedliwościową, która nakazuje w ramach sędziowskiego uznania wymierzyć karę proporcjonalną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala ona sędziemu na wymierzenie kary poniżej stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala również na wymierzenie kary powyżej tych kryteriów.

Przed szczegółowym odniesieniem się do zarzutów podniesionych w omawianym zakresie w apelacji obrońcy oskarżonego wskazać

należy, że w ocenie Sądu II instancji kara orzeczona wobec oskarżonego przez Sąd Okręgowy nosi cechy rażącej łagodności. Sąd prawomocnie już zmieniona kwalifikacja przypisanego mu czynu na łagodniejszą nie skutkowała obniżeniem orzeczonej wobec oskarżonego kary, choć Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu I instancji o zasadności zastosowania wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Z uwagi na fakt, że zastosowanie art.60 § 1 kk nie było przez skarżącego kwestionowane, nie ma konieczności czynienia szerszych rozważań w tym zakresie. Brak jest jednak podstaw do dalszego łagodzenia orzeczonej w przedmiotowej sprawie kary.

Poza sporem pozostaje, że oskarżony P. T. jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art.115 § 10 kk. Nie jest to jednak okoliczność, która sama w sobie nakazuje orzekanie kar łagodnych, nieuwzględniających sądowych dyrektyw wymiaru kary. Orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje nawet - nie rezygnując z wychowawczej roli kary - na konieczność długotrwałego oddziaływania na sprawcę młodocianego w toku wykonywania kary pozbawienia wolności. „Z faktu, iż sprawca jest młodociany nie wynika obowiązek jego łagodnego traktowania. Na eksponowanie tej okoliczności mogą liczyć tylko młodociani nie zdemoralizowani. W stosunku do młodocianych sprawców groźnych przestępstw, których stopień demoralizacji jest znaczny, zgodnie z dyrektywą art.51 kk (obecnie art.54 § 1 kk – uwaga SA) i art.50 kk (obecnie art.53 kk – uwaga SA) należy orzekać kary surowe, pozwalające na prowadzenie

długotrwałego procesu wdrażania do przestrzegania porządku prawnego, pozwalające na doprowadzenie procesu wychowania sprawcy do pozytywnego rezultatu” (orzeczenie składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 lipca 1985r. w sprawie V KRN 284/85). Wprawdzie Sąd Okręgowy nie stwierdził wysokiego stopnia demoralizacji oskarżonego (str.28-29 uzasadnienia wyroku), ale też i kara orzeczona wobec niego żadną miarą nie może zostać uznana za surową, a tym bardziej rażąco surową. Skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym w zasadzie ograniczył się (str.11-13 apelacji) do przywołania orzeczeń sądów powszechnych i Sądu Najwyższego oraz poglądów komentatorów odnoszących się do kwestii wpływu „młodości” sprawcy na orzeczoną wobec niego karę, nie odnosząc się w zasadzie do realiów rozpoznawanej sprawy i innych okoliczności, które muszą mieć wpływ na orzeczoną wobec oskarżonego karę. Niestety i Sąd Okręgowy w części uzasadnienia wyroku odnoszącej się do wymierzonej kary odniósł się jedynie do uargumentowania, w oparciu o powołane orzecznictwo i poglądy komentatorów, podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazać zatem należy na poczynione przez Sąd I instancji ustalenia co do tego, że swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona określone w dwóch przepisach kodeksu karnego (art.197 § 1 kk i art.157 § 2 kk) i zgodnie z utrwalonym poglądem, stanowi okoliczność obciążającą przy wymiarze kary. Podobnie jak wypełnienie dwóch z trzech czynności wykonawczych przypisanego mu przestępstwa z art.197 § 1 kk (stosowanie wobec pokrzywdzonej przemocy

i kierowanie groźby bezprawnej). Z drugiej strony Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony nie jest sprawcą mocno zdemoralizowanym (str.28-29 uzasadnienia wyroku), a pokrzywdzona wprawdzie bezpośrednio po zdarzeniu była labilna emocjonalnie, obawiała się mężczyzn, potem prezentowała nastroje depresyjne, myśli samobójcze, zaburzenia snu i uczucie zmęczenia będące skutkiem traumatycznego przeżycia jakim był gwałt na jej osobie, ale obecnie pod względem psychicznym funkcjonuje bardzo dobrze (str.30-31 uzasadnienia wyroku). Wskazać także należy, że oskarżony odpowiadał w przedmiotowej sprawie jako sprawca niekarany, ale z uwagi na jego bardzo młody wiek w chwili czynu, nieznacznie jedynie (o 4 miesiące) przekraczający ustawową granicę odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwo (17 lat) nie sposób nadać tej okoliczności znacznego znaczenia. Nie ma też jednak w aktach sprawy informacji aby odpowiadał sądownie jako sprawca nieletni, co również poczytane musi być na korzyść przy wymiarze kary. Na korzyść oskarżonego poczytać także należy jego aktualną postawę, tj. opiekę nad dzieckiem, podjęcie pracy i terapii. Są to jednak okoliczności, które same w sobie nie mogą skutkować złagodzeniem orzeczonej wobec oskarżonego kary. Mogą natomiast mieć znaczenie na etapie postępowania wykonawczego.

Mając na uwadze występujące w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające oraz ogólne i szczególne zasady wymiaru kary wskazane w art.53 § 1 i 2 kk i art.54 § 1 kk Sąd Apelacyjny uznał, że kara roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności

uwzględnia te wszystkie elementy w odniesieniu do oskarżonego. Kara ta bowiem jest w pełni współmierna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, powinna spełnić zarówno cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do niego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd Apelacyjny podziela również wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu pogląd, że oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar nie wolno zapominać, że przepis art. 53 § 1 kk pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako „proporcjach” pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Tym samym stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy, za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco (por: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 13 grudnia 2017r., sygn. akt II AKa 359/17). Sąd odwoławczy dostrzega, że najniższa możliwa do orzeczenia w niniejszej sprawie kara pozbawienia wolności wynosiła 2 lata pozbawienia wolności, a najwyższa 12 lat, zatem ustawodawca określił poprzez tę górną granicę zagrożenia stopień szkodliwości społecznej na stosunkowo wysokim poziomie. Jak słusznie wskazuje K. Buchała, "typ

przestępstwa jest sformalizowaniem ujemnej treści społecznej czynu niepożądanego z punktu widzenia interesów zorganizowanego w państwo społeczeństwa, a sankcja karna w zasadzie odzwierciedleniem tej treści przeliczonym na dolegliwość" (tak w: P. Burzyński, Rozdział 4 Przykładowe modele sankcji karnych w polskim porządku prawnym na podstawie analizy kodeksu karnego [w:] Ustawowe określenie sankcji karnej, Warszawa 2008." powołując się na K. Buchała, Prawo karne materialne, wyd. 2, Warszawa 1989, s. 517). Cechą konstytutywną kary jest dolegliwość, która - jak wskazuje W. Wróbel - wykracza poza ramy niezbędne dla celów restytucyjnych, zabezpieczających czy egzekucyjnych i to jest w istocie podstawowe kryterium jej identyfikacji. Ta cecha jest też cechą konstytutywną całego systemu odpowiedzialności karnej, w tym sensie, że jest jego elementarnym wyróżnikiem. Jednocześnie z pojęciem kary wiąże się element potępienia (patrz: P. Burzyński, Rozdział 1 Założenia dogmatyczne, siatka pojęciowa, metoda badawcza [w:] Ustawowe określenie sankcji karnej, Warszawa 2008 oraz cytowany tam: W. Wróbel, Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w prawie karnym, Zakamycze 2003). W ocenie Sądu Apelacyjnego tych zasadniczych celów kary nie spełniałby w niniejszej sprawie kara łagodniejsza i mniej dolegliwa w swym wydźwięku bo orzeczona w niższym wymiarze i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd Apelacyjny pragnie jednak zaznaczyć, iż nie chodzi tu o prewencję generalną negatywną (odstraszanie). Jednostkowy akt wymiaru sankcji karnej nie może

być działaniem ukierunkowanym na odstraszenie innych od popełnienia czynu zabronionego, gdzie jednostka sprowadzona byłaby do przedmiotu działania państwa. Pozytywna prewencja generalna, którą nakazuje uwzględnić art.53 kk, koncentruje się wokół kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przez informowanie o katalogu czynów zabronionych i karach wymierzanych za ich naruszenie. Obejmuje ona również informowanie o skuteczności działania aparatu państwowego. Realizuje ponadto cel sprawiedliwościowy kary przez pokazanie, że każdy sprawca ponosi karę w granicach swej winy. Za pomocą pozytywnej prewencji ogólnej realizować należy również cel w postaci wzbudzenia szacunku dla prawnie chronionych dóbr i przekonania o ich nienaruszalności. W takiej sytuacji, w przedmiotowej sprawie, karą sprawiedliwą, spełniającą dyrektywy jej wymiaru określone w art.53 kk i art.54 § 1 kk, kształtującą poszanowanie prawa przez oskarżonego oraz gwarantującą poczucie bezpieczeństwa społeczeństwa jest kara roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Brak jest bowiem podstaw do uznania, że karą taką byłaby wnioskowana przez skarżącego kara jeszcze łagodniejsza, której wykonanie zostałoby warunkowo zawieszona. Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów na poparcie takiego postulatu.

Wobec powyższego niecelowym jest rozważanie czy oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, gdyż jej wymiar stanowi prawną przeszkodę. Zgodnie

bowiem z treścią art.69 § 1 kk, sąd może warunkowo zwiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez znaczne obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutów apelacyjnych.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary o art.60 § 1 i § 6 pkt 3 kk.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Zgodność ze wskazanymi przepisami.	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Nie dotyczy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Jak w sentencji.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Jak w rubryce 3.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O wydatkach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk i zwolnił oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia obciążając nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, że w jego aktualnej sytuacji finansowej i rodzinnej obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

PODPISy

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana